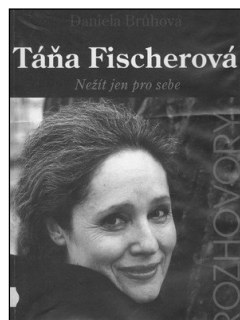


Doporučujeme



Táňa Fischerová, Nežít jen pro sebe.

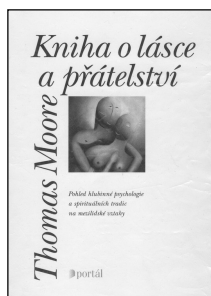
Kniha rozhovorů představuje čtenářům známou herečku, jejíž tvář je v posledních letech spojena kromě jiného i s televizními adventními koncerty. Táňa Fischerová v ní vzpomíná na své dětství, na to, jak se rodilo její herecké povolání, a postupně na svá divadelní angažmá a filmové role. Říká, co pro ni herectví znamená, a vzpomíná na herecká přátelství (jako například s Věrou Galatíkovou nebo Dagmar Havlovou), na režiséry, se kterými spolupracovala, a na řadu dalších osobnosti hereckého světa (Ivana Vyskočila, Pavla Landovského, Miloše Kopeckého a další). Odpovídá na otázky týkající se obecných věcí života: vypráví o tom, co to znamená vychovávat dítě s postižením a jak tato okolnost souvisí s charitativní činností. Mluví o svém vztahu k ekologii a politice, o významu občanských sdružení a o tom, co je občanská společnost. Dotýká se otázek víry, hledání Boha v dnešním světě a místa hodnot a mravních postojů v lidském životě.



Vojtěch Vlček, Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel.

Vojtěch Vlček se jako historik věnoval studiu perzekuce církve za komunismu a při svých výpravách do různých archivů se setkával se jmény kněží a řeholníků, v jejichž osobách byl zosobněn útlak komunistů vůči církvi a křesťanské víře. Jako profesionální historik zná cenu ústního svědectví pro historický výzkum, proto se pokusil některé z těchto osobností vyvést ze tmy archivů na světlo a z rozhovorů s nimi získat autentická svědectví o jednotlivých životních osudech těchto vzácných svědků víry. Tato kniha rozhovorů vznikala v roce 2004 a je o to cennějším svědectvím, protože vznikala tak řečeno „za pět minut dvanáct“, vzhledem k věku interviewovaných kněží a řeholníků. Výběr zpovídaných osobností je pochopitelně Vlčkovou subjektivní záležitostí, některé z nich jsou mediálně známější (O. Mádr, F. Lízna, J. Veselý, K. Pilík, V. Dvořák), některé zná pouze lokálně omezenější okruh lidí. Všechno jsou to ovšem osobnosti vyznavačsky neobyčejně příkladné, zosobňující to nejlepší, čím může církev obdarovávat naši společnost. Při četbě rozhovorů jsme doslova fascinováni tím, jak málo se zde mluví o osobním utrpení, osobních křivdách, ale

stále se hovoří o statečnosti druhých, odpuštění a o přijetí opravdu tvrdého životního údělu, který je vnímán jako Boží zkouška a oběť pro budoucí. Vojtěch Vlček se v předmluvě přiznává, jak moc byl těmito kněžími a řeholníky oslněn, a domnívá se, že najdeme-li i dnes v církvi osobnosti „ochotné s takovým nasazením sloužit Bohu a lidem, nemusíme se obávat, že by církev ztratila své místo ve společnosti a hlas evangelia by v naší zemi utichl“.

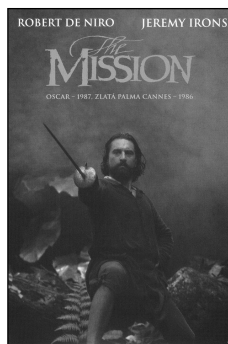


Thomas Moore, Kniha o lásce a přátelství.

Vztahy všeho druhu, i se svými obtížemi, prohlubují náš život a pomáhají nám naplňovat potřeby duše. Svou metodou je kniha T. Moora postavena ne na normativních teoriích tykajících se vztahů, ale spíše vede k otevřenosti a snaze porozumět symptomům vztahového života a jejich významu. Lze pak stavět i na takových momentech jako odloučení, žárlivost či sexuální nesoulad.

Thomam Moore, psychoterapeut a spisovatel, žije v Nové Anglii v USA a pobýval 12 let jako mnich v řeholní komunitě. Napsal řadu spisů, které jsou pozoruhodné průnikem témat psychologie archetypů, mytologie a umění.

*



Film. Misie.

Hrdiny příběhu jsou dva odlišní muži - jezuitský kněz otec Gabriel odmítá vzít do ruky zbraň, i když je ohrožena jeho existence, a žoldněř Mendoza, který vstoupí do jezuitského řádu hnán výčitkami svědomí za smrt svého bratra. Ale v okamžiku, kdy dojde k vyhocení konfliktu okolo osudu misijních stanic, Mendoza svlékne kněžské roucho a znovu se chopí svého meče, tentokrát jako ochránce utlačovaných. Režisér Roland Joffé bývá často přirovnáván ke klasikovi britské i světové kinematografie Davidu Leanovi, především svou schopností vyprávět epický příběh s důrazem na jeho vizuální složku a přitom postihnout psychologický vývod i citové zázemí svých postav. Důkazem toho je i Mise s vynikající barevnou fukografií Chrise Mengese, působivou hudbou italského skladatele Ennia Morriconeho a vnitřně propracovanými hereckými výkony Jeremyho Ironse a Roberta De Nira. - Film získal na 39. MFF v Cannes 1986 Velkou cenu Zlatou palmu a dále Oscara za kameru.